

ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΤΥΠΟΙ

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Tax. Προβλεπόμενα
ΚΕΜΠΑ
Αριθμός Άδειας 3645
ΚΩΔΙΚΟΣ 3053

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 60,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος 18 ΙΟΥΝΙΟΥ 2010 Λεοντίου Αιγίνης, Ύπατιου, Θεοδούλου και Αιθέριου μαρτύρων ΕΤΟΣ Ν' ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 1836

ΤΗΝ ΕΚΠΟΡΘΗΣΙΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΡΙΖΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΜΕΘΟΔΕΥΕΙ Η ΜΑΣΟΝΙΑ

Έβαλε αποφασιστικούς εις την διαμόρφωσιν τού Ευρωπαϊκού Πολιτισμού. Παρομοίως θέσσει με τους εκπροσώπους τού Διεθνούς Μασονικού Τάγματος, τού οποίου ζει την έδραν του εις την Γαλλίαν και λειτουργεί

Αποκαλύπτει ο Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφεΐμ

από δεκαετιών υπό την ονομασίαν «Ανθρώπινου Δίκαιου» και δέχεται εις τας τάξεις του (διεθνώς) και γυναίκας, είχαν διατυπώσει και εκπρόσωποι τού Ένθασιμου πρό- ετών, όταν συνειστέτο η Στρατηγική κα- τοχήρως των Χριστιανικών ριζών τού Ευρωπαϊκού Πολιτισμού. Ο Μητροπολίτης Πειραιώς εις την ανακοίνωσιν του τονίζει ότι οφείλομεν να αποτρέψωμεν τον θεομ- ονικήν άπομείσιν των χριστιανικών δομών και αξιών της Εύρώπης και τα σχέδια της

«ΤΟ ΑΝΤΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΚΘΕΜΕΛΙΩΣΙΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»!

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΕΙΣΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗΝ «ΑΣΠΙΛΟΝ ΣΥΛΛΗΨΙΝ»;

Τού Πρωτοπρ. Θεοδώρου Ζήση, Όμοτίμου Καθηγ. Α.Π.Θ

1. Η παπική αίρεση και η ορθόδοξη θέσις

Μεταξύ των καινοφανών και αιρετικών δογμάτων τού Παπισμού συγκαταλέγεται και η διδασκαλία περί της «ασπίλου συλλήψεως» (immaculata conceptio) τής Θεοτόκου. Σύμφωνα με αυτήν η Θεοτόκος ήτο άπληγανθών όχι μόνον τάν προσωπικών αμαρτιών, αλλά και αούτῳ τού προπατορικού αμαρτήματος, τού μεταδι- δομένου διά τής φυσικής γεννήσεως εις πάντα τους άνθρώπους. Συνελήθη δηλαδή από τούς γονείς της Ίωακείμ και Άννα «άσπίλως», χωρίς νά τής μεταδοθεί τού προπατορικό ά- μάρτημα.

Η αιρετική αυτή διδασκαλία επί αιώνες άπερρίπτετο και από μεγάλους παπικούς θεολόγους, όπως π.χ. ο Θωμάς ο Ακινάτης, διότι έκτός τού διέν έχει κανένα έρεισμα στην Άγία Γραφή και στην Πατερική Παράδοση, προσβάλλει την μοναδικότητα τής υπερφυσικής Γεννήσεως τού Κυρίου ήμών Ίησού Χριστού. Μόνον ο Χριστός εγεννήθη άσπίλως, δέκομε τήν διά τής φυσικής γεννήσεως διαδοχική μετάδοση τού προπατορικού αμαρτήμα- τος, διότι η ιδική του σύλληψη δέν ήταν φυσική, αλλά υπερφυ- σική. Δέν συνελήθη εκ θελήματος και εκ τής συναφείας άνδρος και γυναίκας, αλλά άσπύρας «εκ Πνεύματος Άγιου και Μαρίας τής Παρθένου». Η Ύπεραγία Θεοτόκος τού «άπειράνοδου» και «άπειρόγαμου», δέν είχε δηλαδή πείρα άνδρος και γάμου, και ήταν άκόμη «άνανδρος», δέν είχε σύζυγο, άνδρα. Ο Ίωσήφ ο Μνήστορ ήταν απλώς προστάτης και κηδεμών, γι' αυτό και όταν διεπιστώσε ότι ήτο έγκυος, μή γνωρίζων άκόμη τήν θαυμαστήν εκ Πνεύματος Άγιου σύλληψη, σκέφθηκε νά τήν διώξει. «Έβουλήθη λάθρα άπολίσαι αυτήν» (Ματθ. 1, 18 - 19). Η Θεοτόκος κατά θαυμαστό τρόπο έγέννησε, ενώ ήταν παρθένος, αλλά και μετά τόν τόκο έπίσης παρθένος, τριπάρθενος και άειπάρθενος πρό τού τόκου, εν τώ τόκω και μετά τόν τόκο.

Δέν συνέβη τῷ ίδιο και με τήν σύλληψη και γέννηση τής Ύπερα- γίας Θεοτόκου. Έγεννήθη βέβαια με θαύμα από στειρώς και ήλικιωμένης γυναικός, τόν Ίωακείμ και τήν Άννα, κατά τά άλλα όμως ήσαν όλα φυσικά - υπήρχε συνάφεια άνδρος και γυναίκας, συζυγία και απορά - ή θεωρητήτωρ Άννα δέν ήταν άπειράνδρος και άπειρόγαμος και άνανδρος, ούτε παρθένος: είχε σύζυγο τόν Ίωακείμ, η σύλληψη τής Ύπεραγίας Θεοτόκου δέν ήταν άσο- ρος, αλλά εκ σπέρματος τού πατρός της Ίωακείμ, όπως όλων των ανθρώπων. Γι' αυτό και μεταδόθηκε και εις Αυτήν τού προπατο- ρικού αμαρτήμα. Η μόνη άσπίλως και υπερφυσική σύλληψη είναι ή εκ Πνεύματος Άγιου και άνευ αποράς σύλληψη και γέννηση τού Θεανθρώπου Χριστού εκ τής Παρθένου Μαρίας. Είναι ο μόνος αναμάρτητος καθ' όλα, ο τελείως και άπολύτως αναμάρτητος. Η Ύπεραγία Θεοτόκος είναι σχετικώς αναμάρτητη, ως μετέχουσα τού προπατορικού αμαρτήματος.

Παρά ταύτα, ενώπιον τούσων σαφούς εκκλησιαστικής διδα- σκαλίας, ύποστηρίχθησαν και υπό πολλών παπικών θεολόγων, ο πάπας Πίος ο Ψ' δέν έδειλίωσε, αλλά άσθαίρετως και ένωστικώς καινοτομών ύψωσεν εις όδογα τῷ έτος 1854 τήν περί «ασπίλου συλλήψεως» διδασκαλία, προσθέσας και άλλων αίρεση στις πολλές άλλες αίρέσεις τού Παπισμού. Από πολλούς ειδικούς έρευνητάς ύποστηρίζεται ότι η ένέργεια αυτή προετοιμάζε τήν άλλη φοβερή αίρεση και πλάνη τού Παπισμού, τού «άλάθητου» τού πάπα, τού όποιο έδωγμάτις μετά από λίγο η Α' Βατικάνειος σύνο- δος τού 1870. Ηθέλε, δηλαδή, τῷ Βατικάνῳ νά δείξει ότι ο πάπας δέν δεσμεύεται ούτε από τήν Άγία Γραφή ούτε από τήν Πατερική Παράδοση- μπορεί νά δογματίσει και ένάντιον αυτών, γιατί είναι

ΑΝΤΙΠΑΠΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ ΚΥΠΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Τού κ. Ιωάννου Τάση, Θεολόγου

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ στην Κύπρο ύπήρξε μία άκόμη ένέργεια τού Πά- πα για τήν παγκόσμια έπιβολή του μέθω τής πανθρησκείας, τήν όποία ύπηρετεί. Άν και ο Αρχιεπίσκοπος τής Κύπρου ύποτάχθηκε στις παπικές αξιώσεις και ύποδέχτηκε έπίσημα τόν ποντιφάκη συμπαροστατούμενος και από άλλους αρχιερείς, ώστό- σο δέν κατάφερε νά έπιβάλλει τήν οικουμενιστική του γραμμή σε όλα τά μέλη τής Συνόδου.

Παραδοσιακοί Ίεράρχες τής Ίεράς Συνόδου τής Κύπρου άντέ- δρασαν δυναμικά στις αρχιεπισκοπικές αξιώσεις, άρνήθηκαν τή συμμετοχή στην ύποδοχή τού Πάπα και διατράνωσαν τήν ορθό- δοξη θέση ότι ο Πάπας είναι αιρετικός και για τούτο δέν άρμόζει καμία άπόδοση εκκλησιαστικής τιμής σε αυτόν. Τῷ φύλλο τής 28ης Μαΐου τού «Ορθόδοξου Τύπου», πού φιλοέγεννησε κείμενα τών άγωνιστών Μητροπολιτών Λεμεσού και Κυρηνείας άλλα και έπιστολή τής Ίεράς Μονής Σταυροβουνίου προς τόν Μητροπολι- τή Κιτίου φανέρωσε ότι στην Κύπρο - όπως και σε όλες τής Ορθόδοξης Έκκλησίας - ύπάρχει ισχυρό αντίπαπικό και αντίοι- κουμενιστικό μέτωπο με έπκεφαλής άγωνιστές έπισκόπους, πού δέν άνέχονται τῷ θράσος των οικουμενιστών και τή δολιότητα των παπικών. Η παπική έπίσκεψη στην Κύπρο είχε τελικά και κάτι θετικό. Αποκάλυψε ότι ο παραδοσιακός ορθόδοξος κλήρος και λαός, όταν νιώθουν ότι ή Πίστις είναι τῷ κινδυνεύουσα, ξεση- κώνονται και άρνούται τήν ύποταγή στα κελύσματα οικου- μενιστών ποιμένων χωρίς νά φοβούνται αρχιεπισκοπικές φωνές και απειλές.

Άς σημειώθει δέ και τούτο. Όσοι κινούμενοι από υπερβάλλον- τά ζήλον, ού κατ' έπίγνωσιν, έπεσεσαν νά στραφούν με σκληρούς λόγους (κυρίως με άβρα στο διαδίκτυο) όχι μόνον εναντίον των οικουμενιστών άλλα και εναντίον παραδοσιακών Ίεραρχών τής Κύπρου, εξαιτίας τής πρόσκαιρης σιωπής των, πρέπει στό εζής νά είναι προσεκτικότεροι. Αδιάρκτες υπερβολικές και άκαιρες φωνές βλάπτουν τόν αντίοικουμενιστικό και αντίπαπικό άγώνα. Η ένέργως μάλιστα συμμετοχή άρκτών Ίεραρχών στον άγώνα αυτό θα πρέπει νά μάς κάνει προσεκτικότερους ακρατές τής δι- δασκαλίας τους και όχι βιαστικούς έπκριτές τής προς καιρόν σιωπηλής στάσης τους.

Αμάρτημα «φόνος ψυχής» ο σκανδαλισμός τών πιστών!

Σαράντα όλόκληρα χρόνια έμει- νε άδημοσίευτο τῷ μημειώδες κείμενο, πού άκολούθει, προερχό- μενο από τήν γραφίδα τού Ύπερ- μάχου τού Πατρώου Ορθόδοξου φρονήματος και πνευματικού όδη- γού μας, αοίδιμου π. Μάρκου Μα- νώλη.

Μαζί με τῷ κείμενο αυτό έμειναν άγνωστοί στους πολλούς και οι ύπεροχοι και πνευματικώτατοι ά- γώνες τού άνοποχωρήτου σε θέ- ματα Πίστεως γενναίου αθλήτου και οι διωξέεις του, πού άρχισαν από τότε και συνεχίσθηκαν - με μικρές διακοπές - μέχρι τής εκδόχμιας τού!

Η άκρα ταπεινώση του δέν έπέ- τρεπε σε κανένα νά γίνη ίχνηλάτης τής πνευματικής του πορείας - όσο έξηγρητό, βεβαίως, από τόν ίδιο - , άφορ άδιπαρηγάμειτη έπι- δίωξη τού ήταν ή βίωση τής πνευ- ματικής ζωής με ένα σπαγίο και μο- ναδικό τρόπο, πού άπόλυτα τόν εξέφραζε: «Πνευματική ζωή είναι νά περπατάς πάνω στο χιόνι χωρίς νά αφήνεις ίχνη!»

Όμως έμεις έχουμε χρέος νά ίχνηλατούμε στό χιόνι, γιατί αυτή ή μοναδική πορεία τού π. Μάρκου είναι όδοδεκτική για μάς αυτές τής κρισιμες ώρες, πού ή παγκόσμια Ορθοδοξία χεμάζεται και οι Αρχι- ποιμένες μας φαίνεται νά ταϊριό- ζουν περισσότερο με τούς αιρετι- κούς και τούς αλλοθρησκούς και νά συνηνοοούνται καλύτερα με αυτούς παρά με τῷ Ορθόδοξο Ποί- μνω τούς.

Αυτές τής κρισιμες ώρες, όπως αυτές πού πέρασαν πρόσφατα οι άδελφοί μας Κύπριοι με τήν άνιερη

ΕΝ ΑΡΝΗΤΙΚΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

Τού Πρωτοπρεσβυτέρου Διονυσίου Τάση

ΥΠΑΡΧΟΥΝ κληρικοί, οι όποιοί δέν έχουν συναίσθηση τής ιερής τους άποστολής και, όταν βρίσκονται έκτός Ί. Ναού, εκδηλώνονται όπως όλοι οι κοσμικοί άνθρωποι. Όταν δέν βγά- ζουν παντρώο τά ράσα τους, φορούν μόνο τῷ άντρί, πού συνήθως είναι χρωμάτος μπλε ή γκρι, με κόκκινες φόδρες και λάστιχα στό ή- μέση. Η γενειάδα τους δέν ξεπερνά στό μήκος τῷ ένα έκαστο, ενώ τά δαχτύλα τους και τά μουστάκια τους είναι κτρινωμένα από τῷ τσιγάρο. Η όλη τους εμφάνιση άποκαλύπτει τήν πνευματική τους κενότητα.

Οι κληρικοί αυτοί δέν έχουν καμία σχέση με τούς κληρικούς τής παραδοσιακής Ορθοδοξίας. Τηρούν όμως κάποιες παραδόσεις, πού έχουν λαϊκή προέλευση και εμφανίζονται σε περιόδους πνευ- ματικής παρκμής. Αναφέρω ένδεικτικά τήν παράδοση πού ύπάρ- χει νά σέρνει πρώτος ο πάπας τῷ χορό στό διάφορα πανηγύρια. Τέ θεωρούν άδιανόητο νά μη χορεύουν! Εμφανίζουν άκόμη τήν πα- ράδοση αυτή ως εκκλησιαστική, τήν όποια όπωδότησε πρέπει νά διατηρήσουν. Τis πραγματικές όμως παραδόσεις τής Έκκλησίας ποτέ δέν έχουν τηρήσει και πολλές φορές έχουν προκαλέσει τόν πστό λαό μας, ο όποιος τούς θέλει παραδοσιακούς, με ορθό- δοξο ήθος, πάνω από τis κοινές άδυναμίες των λαϊκών και με ιερό ζήλο.

Θά περιγράψω τῷ φαινόμενο τού χορευτή κληρικού, τῷ όποιο συχνά προβάλλουν οι τοπικοί τηλεοπτικοί σταθμοί κατά τής μετα- δόσεως των καλοκαιρινών πανηγυριών στό χωριό. Βλέπουμε τόν ιερέα νά χορεύει ή νά κρατάει τῷ μαντήλι σε κάποια κυρία, πού χο- ρεύει πρώτη με άδιανοητό μορφάζοντας και χειρονομώντας προς τόν ιερέα, ο όποιος συμμετχει άνοητος. Συχνά αναγκάζει νά μαζέψει τά μανίκια του και νά ξεκουμπώσει τῷ άντρί του για δι- ευκόλυσην. Ένθουσιαστές, τραγουδάει, ρυθμίζει τῷ χορό και γει- νικά εκδηλώνονται ως λαϊκοί.

Σε μερικές περιόχες τῷ φαινόμενο γίνεται τραγικότερο. Μα- ζεύονται και από άλλα χωριά ιερείς και όλοι μαζί, πρδύμιοι και χα- ροσύμενοι, σβήνουν τά τσιγάρα τους και πίνουν τῷ χορό. Οι ευσε- βείς χριστιανοί καταθλίβονται από τήν πλήρη εκκοσμίκευση των ιερέων τους. Μετά τῷ χορό άρχίζουν τά φαγητά και τά ποτά και συχνά παρατηρούν οι πανηγυριστές μεθυσμένους ιερείς νά μη μπορούν νά ισορροπήσουν ή νά άρθρωσουν μία λέξη. Και όλα αυτά χάρην τής παραδόσεως!

Δυστυχώς, αυτές τής εκδηλώσεις τής έπτρέπου άρκετοί Μη- τροπολίτες, οι όποιοί έχουν κοσμικό φρόνημα. Εύρέως άκόμη είναι διαδεδομένη και ή άποψη: «Άνθρώποι είναι και οι παπάδες και πρέπει νά ξεδιώκουν και νά άπολαμβάνουν τής χαρής τής ζωής». Από τέτοιους όμως κληρικούς δέν πρέπει νά περιμένουμε κάτι θε-τικό. Όπως δέν πρέπει και νά παραξενευόμαστε, όταν γίνονται πρωταγωνιστές ποικίλων σκανδάλων.

ΞΗΜΥΓΛΙΑΔΕΣ Ξ ΔΡΦΟΔΟΖΟΥ ΤΥΠΟΥ «PENTHKOΣTHN EOPTAZOMEN...»

Όμιλία τού Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαΐου κατά τήν διάρκειαν τού Συλλείτουργου μετά τού Πα- τριάρχου Μόσχας και Πασών των Ρωσιών κ. Κυρίλλου

(2ov)

2. Ο Ίερός Χρισόστομος τονίζει τήν εξέχουσαν θέση τής εορτής τής Πεντηκοστής τούσων εις τόν κύ- κλον των μεγάλων εορτών τής Έκκλησίας, όσον και εις τήν πνευ- ματικν ζωην των πιστών. Συμμετέ- χοντες εις τόν πανηγυρικόν εορ- τασμόν τής Πεντηκοστής, ως και εις τās άλλας μεγάλας εορτάς τού μυστηρίου τής έν Χριστώ θείας οικονομίας διά τήν σωτηρίαν τού ανθρώπινου γένους, δέν άναμνη- σκόμεθα άπλως τά μεγάλα γεγονό- τά τής πίστεως ήμών, αλλά μετέχο- μεν προσωπικώς εις αυτά και γενό- μεθα τούς εξ αυτών άπορροσσαν- τας διά πάντας ήμάς πλουσιότες πνευματικώς καρπούς.

Τήν έμπειρίαν ταύτην κλοισύμε- θα νά βιώσωμεν και εις τήν σήμε- ραν τελομένην μυσταγωγικήν δεί- αν λειτουργίαν διά τής μεταλήψεως τού σώματος και τού αίματος Χρι- στού, τών τιμών δώρων τής Θείας Ευχριστίας, τά όποια προσφέρου- ται εις ήμάς διά τής ένεργείας τού Αγίου Πνεύματος.

“Μέγα” λοιπόν και “σεβάσιμον” τῷ διά τής σήμερον πανηγυρικής άγορεύσεως εορτής δηλούμενον “μυσ- τήριον” τής σωτηρίας ήμών, ως αναφανεί ο ιερός ύμνογράφος (Σπι- ριδιον Έσπερινού Πεντηκοστής), διότι έν αυτό και δι' αυτού άνακε- φαλισοίται και άποκαλύπτεται εις ήμάς τῷ θεολογικόν βάθος τής βουλής τού Θεού Πατρός διά τήν σωτηρίαν τού Υιού και τού Αγίου Πνεύματος τῷ όλον σχέδιον τής θείας οικονομίας διά τόν άνθρωπον τῷ δόν κόσμον, από τής δημιουργίας τού κόσμου μέχρι τής συντε- λείας τού αιώνος.

Κατά τήν δημιουργίαν τού κό- σμου ο Υιός και Λόγος τού Θεού άνηνοργεί τόν άνθρωπον και τόν κόσμο, τῷ δέ Άγιον Πνεύμα τε- λειοί τήν δημιουργίαν και ζωοποιεί τόν άνθρωπον ως εικόνα Θεού.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΟΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Καθ' ήν στιγμήν η Ί. Αρχιεπι- σκοπή Αθηνών δι' εγκυκλίου διάτα- ξει τούς κληρικούς αυτής νά τελέ- σουν δεήσεις ύπερ άποκαταστάσε- ως τής υγείας τού Οίκουμ. Πα- τριάρχου κ. Αθηναγόρου και νά ψάλλουν μαζί με τῷ ορθόδοξον πλή- ρωμα των πολυχρονίων αυτου, ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πα- τριάρχης κ. Αθηνάγορας εις συν- έντευξίν του προς δημοσιογράφον Αθηνάικης έφημερίδος εξετέδου- σε και νέας κατηγορίας κατά τής Αγίας ήμών Έκκλησίας και των γενναίων προμάχων τής Ορθοδο- ξίας, των άγωνισθέντων διά νά μη ύποταγή ή νύμφη τού Χριστού εις τόν υπερφίλιον Παπισμόν.

Ίδου αι έξωφρενικά αυτά δη- λώσεσι:

«Τῷ έτος 1054, ότε έγινε τῷ σχί- μα ύπήχον διαφορά, χειρότεροι από τάς σημερινάς, άλλα έξηλο- λούθει νά ύπάρχη τῷ κοινόν Ποτή- ριον, τῷ όποιον δέν διεκόπη τότε. Αρθεύοντες τῷ αναθεώρησε εξα- κολουόμεν νά μη έγωμεν Μυστη- ριακήν κοινωνίαν. Ποίον τῷ έμ- ποδιον; Ερωτά τούς θεολόγους νά μου τῷ εΐπουν. Θέλωμε ένωση ή δέν θέλωμε; Δέν είναι δυνατόν νά ευχόμεθα εις τούς Ί. Ναούς «ύπερ τής των πάντων ένωσης»; Η είμε- να άληθινοί ή ύποκρινοίμεθα, όταν παρακαλούμε δι' ένωσην Έκκλη- σιών. Οι Θεολόγοι καλοῦνται νά εύρουν λύσιν. Όσον διά τῷ FILIO-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Συγκαλείται ή Ίερά Σύνοδος και ή Ίεραρχία

Ένώ ο «Ο.Τ.» είχε κλείσει τās ασλίδια του Θεού, τῷ άδωσε προς τῷ τυπογραφείον ήρχι- ζαν οι τριήμεροι εργασίαι τής Διαρκούς Ίεράς Συνόδου. Ένώ διά τήν προσεχή έβδο- μάδα είχε προγραμματισή ή σύγκλησις τής Ίεράς Συνό- δου τής Ίεραρχίας με άντι- κειμενον τήν τροποποίησιν κανονισμών, αι όποια τελούν ύπό αναθεώρησης και βελτιώ- σιν από τήν επήχην τού μακα- ριστού Αρχιεπισκόπου Αθηνών κυρού Ίερωνύμου. Οι κα- νονισμοί έχουν σχέσιν με τήν Ναοδομίαν, τήν διαχειρίσιν και εκμετάλλευσιν τής Έκ- κλησιαστικής περιουσίας κλπ.

Μετά τήν πτώσιν των πρωτοπλά- στον, τῷ Άγιον Πνεύμα εγκταλεί- σταν, τῷ Άγιον Πνεύμα έμαρτήρη- τας άνθρώπους “διά τῷ είναι αυτούς σάρκα» (Γέν. 6, 3), άλλ' άποστέ- λεται ύπό τού Υιού προς τούς προ- φητάς και τούς δικαίους τής Πα- λιας Διαθήκης διά νά διατηρή- ζώσαν εις τήν μνήμην τού περιουσί- ου λαού τήν έπαγγελίαν τού Θεού διά τήν σωτηρίαν τού ανθρώπινου γένους.

Κατά τήν ένανθρωπήν τού Υιού και Λόγου τού Θεού, τῷ Άγιον Πνεύμα κατήλθεν επί τήν Παρθέ- νου Μαρίας, εκάθισεν αυτήν εκ τού ρύπου τού προπατορικού αμαρτήματος, τής έδωσε δύναμιν “γεννητικήν” διά νά γεννήσῃ τόν Λόγον τού Θεού έν σαρκί κατά πα- ρερέκλεισιν εκ τού φυσικού νόμου και κατέστρεψε δυνατήν τήν ένωση τής εκ τών άγών αιμάτων αυτής πλασθείσης ύπό τού Λόγου άνθρω- πότης προς τήν θεότητα αυτου. Κατά τόν έπίγειον βίον τού Χρι- στού, τῷ Άγιον Πνεύμα έμαρτήρη- τας θεότητα και ένιηρη νά τής θε- ότητας αυτου κατά τήν Βάπτισιν, τήν τέλεσιν των θαυμάτων, τήν με- ταμόρφωσιν και τήν άνάστασιν με- λαι τής ανάλυψεως τού Χριστού μετά τής ανθρωπότητας αυτου.

Αυτά απεκαλύψαν ο Χριστός έργω και λόγῳ κατά τόν έπίγειον βίον Αυτου, αυτά έδίδαξαν εις τούς αποστόλους, αυτά παρελάβην ή Έκκλησία διά τής επιδιώξεως τού Αγίου Πνεύματος κατά τήν ήμεραν τής Πεντηκοστής, αυτά ήρμήνευ- σαν οι πνευματοφόροι ένγκριτοι Πατέρες τής Έκκλησίας, αυτά βιώμεν εις τήν Θεϊαν Λειτουργίαν και τήν όλην μυστηριακήν έμπει- ρίαν τού εκκλησιαστικού σώματος και δι' αυτών προγενομέθα έν τῷ παρόντι βίῳ των άγαθών τού μελ- λοντος αιώνος, καθοδηρούμενοι και φωτιζόμενοι ύπό τού Παναγίου και τελεταρχικού Πνεύματος. Πάντα ταύτα έβεβαιώθησαν διά τής επαγ- γελίας τού Χριστού προς τούς απο- στόλους περί τής άποστολής τού Αγίου Πνεύματος.

Συνεπώς, ή άποστολή τού Αγίου Πνεύματος όρίζεται άφ' ένός μεν ως πλήρης και άληθής μαρτυρία περί τού Λυτρωτικού έργου τού Χριστού, τήν όποιαν δέν ήδυνάτο εισείν “βαστάζειν” οι άπόστολοι, ως μη έχοντες λάβει τῷ Άγιον Πνεύμα, άφ' έτέρου δε ως άληθής αναγγελία και των μελλοντικών άγαθών, (“καί τά έρχόμενα αναγγελεΐ ήμΐν”), διά και ήτο προς τῷ συμφέρον των απο- στόλων, “να έλθῃ ο Παράκλητος, τῷ Πνεύμα τής άληθείας”.

Όπως λοιπόν ο Χριστός άπέστει- λε τῷ Άγιον Πνεύμα και εις τήν ιδι- κήν του ανθρωπότητα, τήν όποιαν έλαβεν εκ τής Παρθένου Μαρίας, ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Τήν 24ην Ιουνίου εορτάζομεν τῷ Γενέσιον τού τιμίου, ένδόξου Προφήτου Προδρομίου και Βαπτιστού Ιωάννου. Ανωτέρω εικόνη εκ τού Αγιογραφικού οίκου των Παχωμάων.

Τῷ ορθόδοξον ήθος ΔΙΑ ΜΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Τού κ. Μιχαήλ Ε. Μιχαηλίδη, Θεολόγου

Είναι θαυμαστό τῷ μεγα- λειο τού ανθρώπου. Αποτελεί τῷ έξοχο δημιούργημα τού Θεού και τήν τελειότητα ανά- κειμενα στον σύμπαντα ήλικό κόσμο. Η ανθρωπίνη εξοχότη- τά του βρίσκεται στα μοναδικά πνευματικά του χαρίσματα τής άθάνατης ψυχής του. Τί- ποτε δέ μπορεί νά συγκριθεΐ με τήν συνειδηση, τῷ λογικό και τήν έλευθερία του.

Μονάχα ο άνθρωπος χα- ρακτηρίζεται για τῷ ήθος και τήν πνευματική του ζωή. Και τῷ μέν ήθος είναι ο σταθερός τρόπος ήθους συμπεριφοράς. Ένας τρόπος πού αναφέρεται στο σύνολο των βουλητικών και συναισθηματικών εκδηλώ- σεως τής προσωπικότητάς του. Είναι, κατά κάποιο τρόπο, ο χαρακτήρας τού ανθρώπου.

Άμεση σχέση με τῷ άνθρῳ- πινῷ ήθος έχει η πνευματική, ή εσωτερική ζωή, σαν έκπρα- ση τής θρησκευτικής εύσεβείας. Ειδικότερα στον Ορθόδοξο Χριστιανισμό, η πνευματικό- τητα - όπως έχει διαμορφω- θεΐ - εκφράστηκε και βιώθη- κε στην ορθόδοξη παράδοση και ζωή. Είναι η ζωή τού Πνεύματος τού Αγίου.

Η ορθόδοξη πνευματικότητα είναι Ορθοδοξία και ορθοπρα- ξία. Είναι θεός έρωτας. Είναι

ήγνισια και αιδεντική ζωή «έν Χριστώ» και «κατά Χριστόν». Είναι μάθησα και ένωση Θεού. Είναι καθαρή, άπείδεια, φω- τισμός και θέωση. Είναι μία άδιάκοπη «τελεία των τελείων άτέλειος τελειότης» (Ιωάννης τής Κλίμακος).

Και αυτές οι βαθιμές δέν έχουν ούτε όρους, ούτε όρια. Η πνευματική ζωή είναι μία συνεχής πορεία και μία άνάβαση προς τis κορφές. Τέρμα τής πορείας και άνάβαση στην κορφή είναι μόνο η βασιλεία τού Θεού, όπου και ο θρόνος και ή δόξα. Του. «Ο υκίων δόσω αυτό καθάρι μετ' έμοΐ έν τῷ θρόνῳ μου» (Αποκ. Γ' 21).

Η ορθόδοξη πνευματική ζωή είναι μυστικό-πυσχαστική και άσκητική. Ο πνευματικός άγω- νιστής είναι νηπτικός και βιώ- νει τή μυστική ζωή τού Χρι- στού. Ύποδειγμα ο θεός και μέγας άποστόλος, ο Παύλος: «Ζῶ δέ ούκέτι έγω, ζῆ δέ έν έμοΐ Χριστός» (Γαλ. Β' 20).

Ο ορθόδοξος μυστικισμός δέν είναι τίποτ' άλλο παρά ή μυστική έμπειρία τού θείου. Η μυστική ζωή τού Χριστού, τήν όποια βιώνει ο άνθρωπος. Εί- ναι ένόραση και έλλαμψη. Εί- ναι μυστική γεύση τού θείου. Η καρδιά γίνεται χώρος τής πα-